

genes Udfald. Dette staar i Forbindelse med hele det System, hvorunder vi leve, at hvad vi her end sige og beslutte, eller hvilket Votum Bælgerne end afgive paa Valgdagen, det er fuldstændig betydningsløst, det kan ikke engang være et Moment, der kan være medbestemmende ved Vedtagelsen af en Finantslov. Men heldigvis ere Kjendsgjerningerne stærkere selv end de Principer, vi faaledes se fremstillede; thi det er en Kjendsgjerning, at det var Indtrykket af Udfaldene af de gjentagne Opløsninger i Sommeren 1881, der fremfaldte Forliget af 10de Mai 1882. Det er derfor paa Kjendsgjerningerne, at denne Forsamling stiller sig, og jeg tror, det vil vise sig, at de ville til Syvende og Sidst blive de stærkeste. Der siges endvidere fra det ærede Mindretals Side, at der heller ikke var konstateret Oplysninger angaaende den midlertidige Finantslovs Anvendelse, som paa noget Tidspunkt kunde bidrage til, at der havde gjort sig en anden Opfattelse gjældende fra deres Side, som havde knyttet saa store og stærke Forventninger og Illusioner til denne midlertidige Finantslovs Betydning. Der var ikke konstateret Noget, og det skete først i Januar—Februar Maaned, da Finantslovsbetænkningen kom til at foreligge. Jeg skal derom først bemærke, at de Oplysninger, som det i den Henseende gjaldt om, var ikke Oplysninger for det ærede Medlem eller for mig eller for Salen her, det var jo ikke os, der skulde forelægge Finantslovsforslaget til Forhandling; dette paalaa Regjeringen, det er Regjeringen, som her den Anke rettes imod, at den ikke har forelagt Finantslovsforslaget, og Regjeringen maatte dog ialtsald selv have de Oplysninger om Betydningen, om Anvendelsen af den midlertidige Finantslov. Regjeringen vidste altsaa, hvad den ved den midlertidige Finantslov kunde vente opnaaet i Finantsaarets Løb, og det var under Belysning af disse for Regjeringen bevidste Oplysninger, at den altsaa foretrak ikke at forelægge en Finantslov. De Oplysninger, som Regjeringen sad inde med, forekomme mig at være tilstrækkelig talende, ganske bortset fra, hvad der kan have sivet ud mellem Medlemmer hist og her. Thi det er jo bitterligt, som det ærede Medlem, Udvalgets Mindretal, jo ogsaa har anerkjendt, at Dyrctidstillæget kunde ikke benyttes, kunde altsaa ikke give Anledning til nogen Tvivl. Angaaende Pantserfisket har Mindretallet i sin Betænkning stillet sig noget anderledes, end han udtalte sig, da han nys havde Ordet. Det ærede Medlem har nemlig i Betænkningen stillet dette Spørgsmaalstejn hen som Noget, der skulde være uafgjort til Januar—Februar Maaned, om overhovedet

i dette Finantsaar et Pantserfisk skulde blive bygget efter den midlertidige Finantslov eller ikke. Jeg siger, han har ændret sin Udtalelse, idet han mundtlig udtalte, at med Hensyn til de militære Bevillinger erkjendte han, at de vare faldne bort (Modsigelse af Scharling). Med Hensyn til Dyrctidstillæget stiller han sig derimod noget anderledes. Dette være nu imidlertid, som det være vil. Medens der vel kunde have været Anledning for den høitærede Krigs- og Marineminister til i de Oplysninger, der blev tilstillet Finantsudvalget i Januar 1882, at stille Spørgsmaalstejn ved den Post, idet der nemlig maaske kunde være bleven Spørgsmaal om at anvende Penge af denne Bevilling, dersom det havde været nødvendigt for Værftets Fortættelse, til Diemed, som laa indenfor de almindelige Bevillingsregler, saa drager jeg dog intet Dieblis i Tvivl, at den høitærede Krigs- og Marineminister ikke nogenstunde har omgaaedes med Tanken om at paabegynde et Pantserfisk efter den midlertidige Finantslov, det vil jeg ialtsald høre, før jeg tror det; men jeg skal ogsaa anføre i den Henseende et Vidnesbyrd, nemlig, at Forslaget til Finantslov for Finantsaaret 1882—83 indeholder et Forslag om dette nye Pantserfisk, idet der er opført en lille Bevilling dertil og med en Motivering, der henviser til det foregaaende Aar, hvor hele Forslaget om Paabegyndelsen af et Pantserfisk var stillet. Ethvert Medlem her i Salen maatte, dersom man ikke skulde forudsætte, at Ministeren ligefrem vilde føre Medlemmerne bag Lyset, da gaa ud fra, at det var et Forslag om Paabegyndelse af et Pantserfisk. Jeg hævder, at der i den Henseende forelaa tilstrækkelige Oplysninger, ogsaa for Medlemmerne selv, bortset fra, hvad Regjeringen vidste, til at de kunde vide fuld Bested om, at der ikke blev paabegyndt noget Pantserfisk efter den midlertidige Finantslov. De militære Bevillinger vare jo en given Ting, og der var altsaa kun tilbage Spørgsmaalet om Universtitetet. Jeg erindrer meget godt, at under alle de Forhandlinger, der førtes i Sommeren 1881 om Forstaaelse med Hensyn til en endelig Finantslov, spillede dette en Rolle, at man jo ikke kunde komme over det, da den høitærede Kultusminister havde en Opfattelse af dette Spørgsmaal, som krævede Dækning af Universtitetets Understud af Statskassen. Jeg erindrer meget godt, hvilken Rolle det spillede under alle Forhandlingerne. Jeg paastaar, idet jeg gjentager, hvad der staar i Betænkningen, at jeg anser det for at være umuligt, at dette ene Punkt skulde have hindret en Forstaaelse om en endelig Finantslov i Som-